

PÉTER
ESTERHÁZY
PANKREASNÍK

KALLIGRAM

PANKREASNÍK

KALLIGRAM

2018

PÉTER
ESTERHÁZY
PANKREASNÍK

Preložila Renáta Deáková

Copyright © 2016 by Péter Esterházy

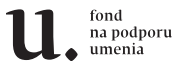
All rights reserved

Translation © Renáta Deáková

Cover Art © Pavlína Morháčová

ISBN 978-80-89916-58-0

Preklad publikácie podporil z verejných zdrojov
formou štipendia Fond na podporu umenia

The translation of the book was subsidized by
the Hungarian Books & Translations Office of the Petőfi Literary Museum

Nedela, 24. mája 2015

Karcinóm, vhodné slovo na začiatok, aj keď nezaznelo hneď, nie privčas, hoci sa nenazdávam, že by sa ho lekári stránili. Ba bol som to ja, čo sa naň rozjarene spýtal. Trocha ako v mojej knihe Esti, kde som popustil uzdu fantázii na margo Szebeniho choroby. Dal som jej umelecký tvar. Ako, pozriem si neskôr, som zvedavý, či budem reagovať podobne aj teraz. Koncom apríla som pocítil slabú bolesť, ak si správne spomínam, pod pravými rebrami. Alebo ľavými? Nevenoval som jej pozornosť. Diagnóza znela: rakovina pankreasu s metastázami v pečeni. Už aj na jeseň som pocítil ostrú bolesť. Vtedy som začal tie bolesti pozorovať, sledovať a začal som si o nich robiť poznámky. Poznačil som si aj slovo pankreas, pravda, viac-menej náhodne, čiže naivne. Vždy mám pri sebe lístočky, aby som si mohol čokoľvek kedykoľvek poznačiť, no nie som (pravý) pisateľ denníkov. Pisateľ denníka chce mať pod kontrolou čas, chce zachytiť celý deň, taký, aký bol. Zo mňa akoby ho robili len problémy. Ako v prípade Opraveného vydania. Pokúšam sa chytiť strasti za pačesy. Zapriahnuť ich do chomútov viet. Chomúty viet – z toho je zrejmé, že niečo nie je v poriadku.

Vymýšľať si nechcem, no predstavivosť zapojím. Musím si pozrieť aj Devecseriho knihu. Výhody rozpáraného brucha. Včera som ju hľadal, no nenašiel. Možno Herrdorfa, aj on má knihu o umieraní. A Brodkeyho. Harolda Brodkeyho: Die Geschichte meines Todes. Niežeby som umieral alebo to mal prisľúbené. Ešte nemám nič prisľúbené.

Utorok, 2. júna 2015

Od stredy do nedele v Berlíne. Chcel som a dúfal, že si budem neustále všetko zapisovať, píšem si tento denník, no neurobil som ani čiarku. Len som sa tak motal; u Gaucka, v Schloss Bellevue bol večierok, kultúrny večierok na tému prekladu. S Teréziou Morou sme sa zvrátili v pas de deux pod duchaplnými plesknutiami bičika krotiteľa Denisa Schenka.

Mal by som sa držať témy, držať sa podžalúdkovej žľazy. Situácia sa znepokojivo ponáša na tú s Opraveným vydaním, tam aj tu to strašné nutkanie lipnúť na realizme. Že len on má nielen oprávnenie, a že je povolené len to, čo *skutočne* (kurzíva!) je, ale že to jediné je zaujímavé. Realita ako meradlo estetiky – kto to kedy videl?

Práve som sa zhováral s doktorkou D., ktorá sa – takpovediac náhodne – stala mojou internistkou a už roky má pod kontrolou riedenie mojej krvi. Je to príjemná, prísna pani. Chcel som jej porozprávať všetko, čo som sa dozvedel. No ona už bola o všetkom informovaná, o všetkom vedela, o všetkom, čo som sa doteraz dozvedel. Len možno o všetkom vedela inak, lepšie všetkému rozumela. Mne tieto veci dochádzali dosť pomaly. Docvakajú dosť pomaly.

Sledujem tú svoju preslávenú ontologickú radosť (výraz Miklósa Mészölya). Ešte sa nezdá byť nahlodaná. Ani keď sa dívam sám na seba. Dosť je ešte tých „ešte“ – som opatrne rozjarený. Som na začiatku konca, mohol by som zažartovať. (Blödelt, napísala Uršula März, ktorú mám v láske, no na margo Šermovacej mi to nebolo príjemné.)

Trval by som na tom, že napriek svojim zvyklostiam tieto zápisky nebudem prepisovať, nebudem ich spätne redigovať, ale nechám ich takto, napolo rozčuchrané. Pravda, závisí aj od

toho, kto ich bude prepisovať do stroja. Lebo keď ja, tak sa do nich iste zamontujem, budem nimi narábať, ako sa s textom patrí. No dovtedy: píšem báseň, ako príde.

Príznak, nazvime to príznak, hoci nenazdal som sa, že by to bol príznak čohosi, prvý príznak sa objavil pred mesiacom (na jesenný som zabudol), 2. mája som si poznačil do notesa: brucho, trochu zvýšená teplota, ležanie v posteli celý deň. (Preto vravím, že to nie je denník. Je to len zmienka. Denník sa nezmieňuje, ale oživuje.) Bolo príjemné byť celý deň v posteli, spomínam si. Akoby som sa ulial zo školy, a ani mamu som nemusel okabátiť tým, že teplomer šúchaním zohrejem z 37,2 na 38, pokojne môžem zostať v posteli. Stal som sa, povolujúci si tieto veci už zo tridsaťpäť rokov, matkou sebe samému. A ako taká nie som priveľmi ústupčivá, no zato sa dokážem sám sebou dojať. Ako sa dokázala i moja ozajstná mama. „No okrem podobností nájdú sa aj iné rozdiely.“

Poháňaný náhlym odhodlaním vybehol som so zošitom v ruke z izby, aby som predčítal, čo som doteraz napísal. Túžba ukázať, ako už po desaťročia. Text je text je text, darmo ide o tzv. osobnú výpoveď, správu, jestvovať jestvuje ako text, takto to treba brať; zauvažoval som: to nie je celkom pravda, lebo občas sa za a pod nešikovnou (amatérskou), alebo už nekontrolovanou (pre blízkosť smrti) formuláciou môžu nachádzať dôležité informácie o živote, o životoch, o konečnosti a nekonečnosti.

Skrátka, ako zvyčajne, chcel som sa vyrútiť na Gitti, aby si okamžite vypočula, aké to je, no chcel som len počuť, či je to dobré. Nie, že je to dobré. No zaspala, ležala na väčšej z pohoviek, zakrytá tým červeným pleteným oným, díval som sa jej do tváre, na ktorej sa nezračila ľahkosť odpočinku, ale akási ťažoba. Azda ešte nie moja, iba... ani neviem, azda ťažoba toho, že sme zostarli, a preto si popoludní treba trochu zdriemnuť. Uťahalo ju našťahovanie sa, uťahuje si z nás jazyk. Potichu som sa utiahol späť.

Vyšiel som do záhrady. Gitti sa včera zasa poškriepila so susedom. Podrobnosti nechám bokom, v skutočnosti ma nikdy nezaujímali, a teraz už vôbec nie. Nikdy som sa „v tejto záležitosti“ nesprával ako pravý chlap. Zagson.

Streda, 3. júna 2015

Pred dnešnými konzultáciami (pohovorom) som chcel bezpodmienečne spísať začiatky, lenže včera, rovnako ako dnes ráno, sa čas vyparil, ako teraz tak často. Stále som ešte nenasadil pracovné tempo. Musím zájsť do ulice Kékgolyó na onkológiu. A premohla ma tieseň. Strach, nepokoj. Že čo bude. Aké rozhodnutia budem musieť priniesť. Včera spomínaná ontologická radosť teraz – netvrším, že vyprchala bez stopy –, no relevantná nie je. Skrátka, ak nie je, tak nie je, ak je, tak načo. A, samozrejme, ako obvykle: mám sa strániť nápadov ako onkologická radosť?

Mám trému ako pred skúškou. Ako pred vystúpením. Preberaním ceny. Veľký onkologický metál podžalúdkovej žľazy. Predmetom delikátnych žartov býval doteraz Metál veľkej rite. Stop. Musím ísť.

Dorazil som. Na dvanástu mám termín, teraz je jedenásť. Moje poradové číslo: 77. Chodba. Práve vyšla žena okolo päťdesiatky. Vraví len tak pred seba, každému alebo svojmu známemu či neznámemu, čo sedí vedľa mňa: Úplne ma to dorazilo. Ešte rok musím užívať tú brečku. A ja, že už je koniec, na júl mám zaplatenú dovolenku.

Zapisujem si, čo počujem. Takže odteraz si musím všetko značiť? Čo všetko? To sú desivé a nezodpovedateľné otázky pisateľov denníkov.

Pred chvíľou na dvore volá robotník na svojho partáka, ten sa so smiechom otočí: Hlas počujem, človeka nevidím. Keď sa k nim priblížim na niekoľko krokov, aj ja sa vyškieram: Hlas počujem, človeka nevidím? Prikyvujú, tak je. Veselí partáci v strastiplnej zemi. To je dobré, to beriem, vravím im. Nechápu, ale zdá sa, že to berú v pohode..., že sa im zdám v pohode.

Akoby som zhrešil. Cítim tlak pri srdci a v žalúdku. A toto tu je potom súdny tribunál? Dost plytký pocit. Ani súvislosť s Kafkom nepomáha. Je to fuk, je, ako je. Sedím na preplnenej chodbe s ostatnými odsúdencami. Teraz mi zas napadlo, že očistec; asi kvôli čakaniu.

Možno by som o jednej predsa len mal zaklopať, nemajú všetci termín. Teraz by som sa mal sústrediť, pamätať si, ako bolo, čo a ako predniesť. Obávam sa, že *teraz* čosi pokazím. Ako rád by som bol decko – práve teraz! –, ktorému múdri, vševediaci dospelí povedia, čo má robiť, uchlácholia ho, že sa nič nedeje, že je všetko v poriadku. Pritom sa obávam, že nie je, a teraz sa dozviem, ako veľmi. Čo a ako veľmi.

Dovtedy sa zhováram, ako chorí dôchodcovia. Rakovina hrubého čreva od roku 2009, sedemdesiatpäť terapií, už nie infúzie, ale tabletky – to som sa dozvedel. K tomu som sa dopátral.

Piatok, 5. júna 2015

Včerajší deň vypadol, nemám to rád, chcel by som slovami sledovať udalosti, aj keď sa nič nedeje. (Lamentácie úbohého pisárika denníkov.) Práve som bol v Nemocnici svätej Margity, dobre bolo u pani doktorky D., venoval som jej knihu, nie celkom vznešene, presnejšie, že „ešte nažive“. Len aby to nepochopila nesprávne, nemyslel som tým, že napriek tomu, že ma lieči ona, som ešte nažive. Dobre sa mi s ňou rozpráva o všeličom.

Tak pekne si robí o mňa starosti, ako matka. Ťažko sa mi verí, že je to o mne, vravím jej. Aj mne. A dodá, že ešte aj v marci boli enzýmy pankreasu v poriadku. A vôbec žiadne príznaky. Aj teraz sa cítim dobre. Ak veľmi chcem, cítim čosi pod pravými rebrami.

Končím, idem na námestie Ferenca Liszta na autogramiádu. Aj toto si už píšem tu, v kancelárii kníhkupectva Írók Boltja. Možno by som to nemal písať, striktne len o víle, o podžalúdkovej žľaze?

Utorok, 9. júna 2015

Ráno, trištvrte na 7. Do ulice Kékgyólyó som mal prísť na štvrt na 8. Dorazil som skôr, sedím na lavičke, v tzv. tóni stromov sta vo vľúdnom sade. Ľudia sa trúšia. Oproti mne si číta žena v bielom plášti, skôr lekárka než sestra. Pozdravil som, neodzdravila. Neviem, či tu budem musieť na noc ostať, alebo ma hneď pustia domov. Vlastne neviem nič.

Je mi úzko. Alebo je to strach? Víla mojej podžalúdkovej žľazy mi vraví, že nemám pokúšať so svojou ontologickou radosťou. Lenže ja jej na to, že aj komančov porazil smiech, výsmech, takže to môže zafungovať aj s rakovinou. Radosť patrí Bohu, povie ona. A dodá ešte, aby som znova prebral, premyslel a radikálne prehodnotil svoj život. To chápem aj nechápem. Idem, je 7 hodín. Mám v žalúdku kameň. Čo bude.

Nešíkovne, no nakoniec som našiel informačný pult so sestričkami. Stál som neraz „*Vor dem Gesetz*“, no, našťastie, nie dlho. Tu ma potom milo prijali. Odber krvi, hladko, zľahka. Musel som ju preniesť do labáku. Štyroch som sa vypytoval, kým som ho konečne našiel. Tak-tak som stačil inteligenciou.

Pristavil ma istý muž, že by mi rád podal ruku. Oči mu zaliali slzy, keď mi zaželal veľa zdravia. To mi hovoríte na pravom mieste, odvetil som so zvyčajným imbecilným úškrnom.

Môžem sa vyškieľať, ale len mimovoľne. S vedomím, že to nezaváži. Mať radosť, len keď to ide. Viď neskoré, srdcervúco silené plesanie Istvána Eörsiho.

Späť z budovy labáku. Tunajšia upratovačka sa na mňa díva, a vy ste kto, ja vás poznám. Skoro som sa začal opičiť, že to by som aj ja rád vedel, kto som. No nie je azda pravda, že by sa teraz zišlo trocha sebazoznania? Zasa Opravené vydanie: som nútený robiť to, čomu nerozumiem, v čom nie som dobrý. Žeby toto bola podmienka konečného znovuzrodenia? Toto vyslovovať s úškrnom, minimálne ironicky. To je ako byť „hlboký“.

Späť k upratovačke. Vyslovím svoje meno, doslova ho len zašepkám, ako nadutá fialka, načo ona, že vy ste aký skvelý spisovateľ! Tak prirodzene, jednoducho to povie, akoby pochválila fazuľový prívarok. Spýta sa, ku komu idem. Poviem. Tá je dobrá, trocha nepríjemná, ale najlepšia, som tu pätnásť rokov, viem svoje. (Práve dorazila, pomerne milo sa pozdravila. Má šortky, možno preto. Dôverujem jej.)

Choroba ako metafora, Sontag, čítam si tu na chodbe. Čisté ako krištál! Vypoznámkujem si to. Škoda, že sme sa bližšie neoznámili. Hoci nemáme spoločný jazyk.

Streda, 10. júna 2015

Spal som v nemocnici dobre, v dvojposteľovej izbe. Včera biopsia. Doktorka A. Túto milú tvár na univerzite nevyučujú. Dostal som niečo na spomalenie čriev, lebo črevá sa veľmi zvrátajú. Tancujú. Naplánovala som trasu, povedala. Trasu ihly. Proti

bolesti mi nedá nič, anestetikum je totiž bolestivé rovnako ako bolesť, ktorú utišuje.

Mal som už aj príjemnejšie pocity, ako keď ihla prechádza brušnou stenou. A vôbec, príjemnejšie než toto celé. Nie je to strašne nepríjemné, ale dosť. Dvadsať minút. Potom človeka privedú späť. Odpočívať, to je príkaz. Od štvrtej búrka, dážď, tma – jemná parafráza Golgoty.

Nebaví ma, čo teraz píšem, a to nie je dobré. Včera som si dočítal a popodčiarkoval Susan Sontag. Neskôr si to spoznámkujem. Možno nie sem, ale do čierneho Moleskine zošita.

Môjmu susedovi sa nevydaril odber vzorky, o 2 – 3 týždne ho treba zopakovať. Stalo sa, povie rezignovane. Bavíme sa o rybárčení (chytí už aj tridsaťkilového... čo vlastne?) a o autách. Mal Moskviča, ktorý bol spočiatku na rozpadnutie (vravel, že prečo, že kvôli piestom, motoru a iným oným, atď.), potom bol však úplne vymakaný.

Operovali ho šesťkrát, na boku má vývod s váčikom. Stále si ho hladká. Keď je teplo, niečo sa mu tam odlepuje, nepochopil som presne čo, asi povoľuje náplasť. Oblieka sa, lebo aj jeho pustili, urastený chlap, o rok mladší ako ja. Cez spodky mu presvitá, povedal by som pableskuje, plienka.

Rozpráva mi, že už dostal toľko chemošky, že mu úplne spálila žily. Cez tie sa už hore-dole nič nenapremáva. Poznámenná, ako nezbedné chlapčisko, ktoré poriadne vybabralo s..., lenže nepovie s kým.

Včera sa riadne blýskalo, nepremohli ma metafyzické predstavy, i keď susedovi som poznamenal, že sa asi hnevá. Nepovedal nič (sused).

Možno by som si mal zvoliť nejakú inú perspektívu – zasa mi prischlo len písanie. Je dosť rušivé, že „kvalita“ tohto textu závisí od životných vyhládok jeho pisateľa. Čo je to zasa za vetu. Tak znova: slovom, toto bude mať grády, ak pre svoju vílu umriem. Ak už budem za horami, keď ty, milý čitateľ, toto práve čítaš. Aká nefér výhoda, s ktorou môžem takto narábať. A moja smrť sa mení na akýsi koketný nápad.

A kde, do piče, je zasa tá tragickosť? Dúfam, že sa kdesi zjaví náznak tragického nádychu. Lenže aj s ním je to ako so všetkým ostatným v písaní: nesmie sa chcieť.

Ráno mi brali krv, musím si počkať na výsledky. Z tejto vety mi napadá: mať odvalu byť monotónny, nudný. Či jednotlivé nudné kúsky, čo sa o seba obtierajú, vytvoria čosi nové? Čosi osudové? Neodvolateľný koniec, ktorý je zložený z týchto nepatrných, bezvýznamných častí, ako odber krvi, drobné bolesti, spomaľovač čriev, pach nemocnice, čakanie, podráždenosť, napatie, únava, znechutenie, vzrušenie, žily?

Sedím a čakám na výsledky. Ani písanie, ani čítanie, ani nič. Tak tomu by bolo dobré sa teraz vyhýbať. Vrhnuť sa lačne ako vlk na...

Nedela, 14. júna 2015

Zasa uplynuli celé dni bez čiarky. Mrzí ma, že som nedokončil list pre deti, predtým než, teraz, už je to tu...

Streda, 17. júna 2015

Ubehli celé dni bez... atď.

Dnes ráno som prišiel na onkologickú kliniku v ulici Kékgyólyó, aby som začal s chemoškou. Nerád to píšem takto. Chemoterapia je lepšie slovo. S chemoškou akoby som sa mojkal.

Čakám na koktail, na jeho spustenie. Predtým u doktorky. Zlý sen, komentujem davy na chodbe, akoby ju to urazilo. Prečo, museli ste azda dlho čakať? Nie, nechcel som sa sťažovať. Ale veď ste povedali zlý sen. Ako pani učiteľka, na nepresnú formuláciu. Ale zvládam to. Dokáže dodať pocit, že sa vyzná, že mňa osobne možno nie bezpodmienečne, ale vylietci. Tak nejako.

Ktosi ma osloví, bývalý automechanik u Kováčovcov. Tak, kurva, mám vývod, kurva, a ty máš čo, pankreas?, jaj, kurva, to je, kurva, nahovno. To nás pobaví. Dobre mi padli jeho vulgarizmy. Akoby boli dôkazom životnej sily. Musím odísť obďaleč, počujem, ako hovorí, kto som, áno, áno, brat toho futbalistu, Marciho. Potom ďalší nečakaný, štylistický zlom, veľmi poriadna rodina, dodá.

Včera som to vysypal na Daisy. Vzala to pokojne. Vraj ona si všimla už minule, že čosi nie je v poriadku. Kati H., za ktorou som tiež včera zašiel, no čušal som, vrela, ako dobre vyzerám, na Týždni knihy som pôsobil strhane, už sa obávala, že sa čosi deje. Kdeže, zlato.

Aj Szütsovo podozrievanie som zahnal. Ukázal mi nádherné obrazy a dal mi knihu s obrázkami, ku ktorej by som mal čosi napísať. Texty s „Bude raz“.

A v nedeľu som zas všetko vysypal (koľké sypanie!) na naše psiská, všetko, moje všetko.

Koniec spomínania, ide sa do tuhého. Žilu trafili až na druhý raz a už sa do mňa valí štava. Možno sem vložiť vhodnú očíslovanú vetu z HC. Podteže, húsatká moje, pustite sa do – Turčínov. Na prvej dávke je napísané NaCl. Nátrium chlorid. Možno, že

je len proti nevoľnosti. Na nasledujúcej už stojí moje meno, je namiešaná špeciálne pre mňa. Zo sestričkiných rečí je jasné, že to sú „prísne“ koktaily. A vypadajú mi vlasy? Jáj, to bude váš najmenší problém.

Irinotecan Kabi 330 mg (16,5 ml)
Oxaliplatin-Teva 150 mg (30 ml)
Leucovorin 880 mg (80 ml)
5-Fluorouracil Accord 800 mg (16 ml)

Áno, je to len proti nevoľnosti a na posilnenie žalúdka. Oddiely ťažkoodencov, nemýľme sa, moje oddiely, prídu až potom. Tí, čo som ich vyššie vymenoval.

14 hodín 23 minút: začína harmatanec. Hydrochlorid trihydrát, stredový hráč, sa zmocnil oného, a dynamicky – dobre, dosť, toto neslúži sláve vlasti, nevraviac o štylistických a myšlienkových vrcholoch. Predsa sa ma zmocnila akási vzrušená radosť, ako kedysi na začiatku futbalových zápasov.

A odmietol som aj misu na zvratky, veď možno ju vôbec nebude treba. Bolo mi povedané, že keby som priveľmi slinil a soplil, môžu mi niečo pichnúť, lenže to bude bolieť. Prečo som napriek všetkému futbalisticky čulý, neviem.

Dopoludnia ku mne nakukla bledá slečna, vraj kňazova spolupracovníčka, a ponúkala mi duchovné služby, či mám niečo na duši, a tak. Nie, odvetil som priateľsky. A či by mi vedela nejako pomôcť. Nie, ďakujem. Cez prikrývku mi pohládila nohy. Neviem, či je to kresťanská rutina, alebo ako to pôsobilo: dojímavá láskavosť. Ešte sú dvere otvorené, keď za ňou zavolám, ale áno, viete mi pomôcť! Nepočuje, privrie za sebou, tak jemne ako v nemocnici – poznám to z vlastnej skúsenosti – nikto. Vravím privretým dverám: Vedeli by ste mi pomôcť, milá moja. Pomodlia sa za mňa. Vravím dverám ďalej: Onikám jej, krucifix.

Kvapká. Nejaký nepokoj sa zato nájde. Nechcem sa zaliečať tomuto Kabimu, no bol by som rád, keby vedel, že sme na rovnakej lodi. Možno pre trenírky (ktoré mám práve na sebe), čo som dostal od Marciho, som tak futbalisticky rozjašený. „To však nesmie zvädzať k ľahkovážnosti.“ Uplynula polhodina a nevoľnosť nikde. Pod', nevôľa, aj teba chcem.

Škoda, že ma kňazova spolupracovníčka nepočula, teraz by sa za mňa modlila. Pravda, mohlo by jej to napadnúť aj samej. Dvere to každopádne počuli, ony sa možno modlia.

Takže nedeľa – napíšem to, ešte než udrie krach, hoci radšej by som si vylihoval a čítal si literárno-spoločenský týždenník ĚS. Pred chvíľou to bola Megyesiho geniálna krátka glosa; dúfam, že Drótos Guszti je jeho pseudonym. V sobotu som sa ho na veľkej záhradnej narodeninovej párty nenápadne vypytoval na chemoterapiu a pod. Jemu nezabralo nič. Pred úžasným gulášom a po skvele zvolených oškvarkoch sme trkotali o smrti. Môj žáner je skvelý, napíšem v stredu článok, vo štvrtok vyjde a v piatok pokojne môžem umrieť. Vieš, nerád by som bol románopiscom. Kurva robota, poviem jedným zo svojich najsrdečnejších úsmevov.

Toto ma v zásade štve, to skríženie plánov. Alebo skôr ich spochybnenie. I keď teraz to necítim, len nečakane príjemné vzrušenie, že čo bude, čo spôsobia kvapky v mojom vnútri, v nás. So mnou a mojou slinivkou. Zlatíčko, ty potvora.

Takže nedeľa. Pri obede za stolom. Skúšal som nedramatizovať, no byť vážny. Psiská, nehovorím o svojej smrti, len že som chorý. Čaká nás to a to, to sú plány na ďalšie tri mesiace, každé dva týždne chemoterapia, a tak ďalej. Chvíľami niekto vyskočí zo stoličky a vybehne sa von vyplakať. Všetci sú disciplinovaní, ale veľmi milí a úžasní. Otrasení, cítim, že ma majú radi. Preto som na pokraji, takmer sa rozvzlykám – už nie.

Uplynula viac než polhodina a vykvapkala len jedna tretina, pritom za hodinu by mal Jed číslo jeden zdolať celú vzdialenosť. Usilovnosť, vytrvalosť, pôjde to. Ak už chýba talent.

Povedal som im, aby si ešte dnes vypočuli Mercedes Benz a venovali zvláštnu pozornosť smiechu na konci. Mitics, najstaršia, sa najlepšie maskovala: máme ti to dať zahrať aj na pohrebe? No, ak by to šlo... Gitti krúti hlavou, nooo taaak...

Zsozsóke telefonujem do Berlína. Apík môj, povie, a niet otca, čo by ho to nedojalo. Ak bude treba, prídeme, ak budeme na ťarchu, odídeme – a vôbec, všetci vravia, že čokoľvek.

Nakukla ku mne pani doktorka, pochválil som sa jej, že sa ešte stále necítim zle, ona so zvlčilým úškrnom hodila po mne očk-
kom a dodala: až zajtra. Žeriem ju. Vyzerá (teraz) ako tenistka, ktorá si medzi tréningami za mnou na chvíľu odskočila. Aj medicínu vyštudovala v prestávkach medzi tenisom, taká je múdra. Ako asi tak môže hrať tenis?

Práve začína Oxa. Ceduľka s mojím menom sľubuje dve hodiny.

Bez toho, že by som sa programovo dal na positive thinking, v tejto chvíli mi je úplne jasné, že sa uzdravím. Liečia ma, takže. Nepochybne. Nie preto, lebo viem, že sa (naozaj) má uvažovať takto, ale cítim to. Zľahka. Prospievajú mi tie Marciho trenky.

Z driemot ma prebrala neutíchajúca túžba umiestniť v texte výraz mám v pitchi. Úloha týmto, ajhľa, zaraz splnená. Text akoby písal sám seba.

Bolo by si to treba s Pani Kreasovou poriadne rozdať, aby sa upokojila. Alebo by potom chcela ešte viac? Tak by si to s ňou bolo treba rozdať neporiadne. To je teda logika, do plaču.

Večer 23 hodín 15 minút. Po kašľaní akoby mi oči vzbĺkli. Potom pomalé chladnutie žeravých uhlíkov. Desivé, lebo nemám podobnú fyzickú skúsenosť, ani v spomienkach.

Teraz, o polnoci, to viem popísať presnejšie: kašľem od slín (upozornili ma, že možno budem slintať; lebo slzím a tečie mi z nosa), zabehlo mi, potom plamene v očiach, ktoré teraz menej pália, skôr ide o páľčivé pichania: ostro zabolí a ako odchádzajúca vlna pomaly zaniká. Opakujem: desivé.

Ach, trenírky, pomôžte! A – zatiaľ, zdá sa – pomáhajú.

Bručí mi brucho. Denníček môj, choď a pekne spinkaj.

Slečinka povie (na trenky) urazene: Vy ste naozaj – nevykaj mi –, ty si fakt jak futbalista oblastnej ligy Neliškaj sa.

Štvrtok, 18. júna 2015

Je ráno, 7 hodín. Raz ma stroj zobudil o 3.50. Mali by sme ho preto azda nenávidieť, čo myslíš? Mimochodom: stojí mi, je to kvôli tebe, srdiečko, alebo je to len zvyčajná ranná erekcia? Nechajte, milostivá, to je len nutkanie na močenie, nie prejav úcty voči vám.

Doktorka. Je štylisticky bezchybná. Nepatrný náznak úsmevu, ale ani o krok bližšie. Podľa mňa je Angličanka. Ak to človek vie, tak jednak žasne nad jej znalosťou maďarčiny, a jednak jej

bezhranične dôveruje. Ale zabudol som sa jej spýtať, aké prísne obmedzenia platia ohľadne stravy a nápojov.

Ešte k nedeľným reakciám detí. Keď som to na nich vysypal – vychrlil-vysypal, veľmi som si tie výrazy obľúbil! Moje deti sú pre prípad rakoviny pankreasu ideálne. Hoci ani v prípade zdravia ako repa nie sú na zahodenie. Vydarili sa. Jedno lepšie ako druhé – ako stojí v anekdote. Lenže anekdota je blbá, alebo nevie po maďarsky. Alebo, akiste, som to ja, čo stále zíza za jazyk, berie ho za slovo, a ak sa dá, pre-do-nad-pod interpretuje. Nebyť voľba, jazyk prísť, a struhnúť mi zaucho.

A teraz život. Aj to by som mohol spoznámkovať pod čiaru organicky. – Lenže slušný človek takto nehovorí. Stop.

Dr. R., povie dr. R na vizite. E., poviem, akoby sa znárodnenie neudialo. Moja úcta.

Som s vami šťastná, zaševelí Žlazička. Ani sa nehnúť, telegraficky jej odvetím. Žlazička je asi lepšie ako slečinka. Nie, radšej nie. Žaža. Bruchaňa. Hm. K tomu budem potrebovať aj vás, môj milý. Ale budeme šikovní. A ste šťastný? Aj táto chce všetko naraz, ozve sa vo mne futbalista donchuan, ktorým som sa nikdy nestal. Driapať nedriapte, som hodvábny zamat. – Kozmická šlaháčka na torte.

(Dostal som od Malacky ceruzku s gepardím vzorom, podľa nej je žirafí. Už je tupá a zabudol som si doma strúhadlo.)

Povedzte, zlato, to vy mi *takmer* sťahujete v kĺči líčne svaly, keď zahryznem do jablka? Pritom už si prísne strážim mieru žranice. Musím si potom hore-dolu kývať sánkou. Dúfam, že budete pokladať za svoju česť a dôkaz mojej lásky, že za všetkým vidím vás... Ty moja malá príčina i následok! Toto onkologické oddelenie nie je veru euklidovský svet.